

BULVÁR SLUNCE

Volné pokračování

Planety samých chlapců

Adam Georgiev

BULVÁR SLUNCE

Adam Georgiev

BULVÁR SLUNCE

Rekviem za mrtvého chlapce

**Všechny osoby, jména, místa a děje
v této knize jsou smyšlené.
Jakákoliv podobnost s realitou
je čistě náhodná.**

© Adam Georgiev
Photography © Robert Vano
© Nakladatelství Petrklíč

ISBN 978-80-7229-206-6

OBSAH

OD PORNOGRAFIE KE KRISTOVI

Literární noviny o knize Planeta samých chlapců (Jakub Vaníček) 6

FROM PORNOGRAPHY TO CHRIST

Literary journal about the book Lads-Only Planet (Jakub Vaníček) 7

1. PAPEŽ GAY	9
2. PŘEMÝŠLEL BURROUGHS, JESTLI MU DROGA NEZABÍJÍ TALENT?	22
3. PANÍ VĚŽE	29
4. DEJ MI ZA PADE	35
5. VE VĚZENÍ TAM TO JELO	39
6. ŠEL JSEM DOMU A ŘEKL TO MÁMĚ	41
7. JAK SET?	44
8. VÝLET KAM?	46
9. BYLO TO JAKO ZNÁSILNĚNÍ	50
10. PITSCHO... PITSCHO...	52
11. A KDE ZAČALA TA VINA?	54
12. POČKEJTE, JÁ JSEM VY, JÁ NEJSEM ČLOVĚK!	56
13. PŘEDÁNÍ	58
14. STÁL TAM ORTEN	68
15. NIEKTORÍ BOLI KRÁSNI, NIEKTORÍ ŠKAREDÍ	71
16. BÍLÁ PŘÍTELKYNĚ SMRTI	73
17. STEJNĚ CHCÍPNU, TAK CO	75
18. MOŽNÁ TO JE DOBRĚ, ŽE SI HNED ZAŠUKAJ	77
19. BEZBOLESTNĚ PŘIJÍMAT	79
20. ŘEKNI MI ILUZI	81
21. JEŽÍŠ KRISTUS TYP	83
22. CO LZE NAPSAT	85
23. VŠICHNI JSME JENOM UBREČENÝ DĚTI	87
24. EVERYBODY WANTS YOU	90
25. BOTY MARILYN	92
26. LAST CHRISTMAS	95
27. POTLESK PRO IRENU RIEGEROVOU	97
28. NEHNUTÉ VĚDOMÍ BOŽSTVÍ	101
29. SCHIELE ON HIS DEATHBED	103
30. KDO MOHL CHÁPAT JEHO KROK?	107
31. VEZMI A ČTI	110
32. HEJ, PŘESTANEM NEBO CHCÍPNEM	114
33. PŘÍŠTÍ STANICE NEBE	127

OD PORNOGRAFIE KE KRISTOVI

„Komu nevadí sprostota, ten se rychle ponoří do proudu Georgievova vyprávění... Je to totiž velký příběh z dnešních dob... Není žádným začátečníkem, dokáže svůj text podat působivou formou. Ten, kdo věří na realismus, by si dokonce mohl pochvalovat precizní čistotu žánru nebo šíři jazyka... Postupně nám před očima vyvstává dekadentní typ, který se nebojí přijmout svou homosexualitu a nakonec i vše, čím je atakována... Jeho antipatosu lze jen těžko čelit bez zaujetí jistého stanoviska... Novela se najednou štěpí, pornografickými obrazy probleskuje reflexe. Georgiev své postavy odhalí v jejich vnitřních rozporech, setře pudovou sexualitu, aby dal prostor pocitům samoty... O lásce se toho u Georgieva namluví víc než dost, jí se homosexuálům nedostává, ona chybí, ona je vytlačena sexualitou... Jak si tento zvrat prožít, jak integrovat bolest? Georgiev nabízí skrytě, opatrně, pod tlakem bolesti nebohých postav, křesťanský resentment... To, co se zpočátku jevilo jako osvobozující volnost nezaujatého realismu, všechn ten hnus, je vytlačeno vše prostupující existenciální tísní. Zbytečnost existence a každodenní vulgarita se najednou vyvrací patosem... Se závěrem knihy přichází hluboká proměna. Hrdina se nám transformuje a nachází způsob, jak milovat. Láska je obětí, převzetím utrpení... Nasa-díme-li do hry symbol Ježíše Krista, výrazně bude kontrastovat s očištěným pohledem dokumentaristy...

Nad Georgievovou knihou se můžeme nechat strhnout umně vyprávěným příběhem a zároveň přitom sledovat určitou strategii volených symbolů, které mají poskytnout útěchu v tom našem nepěkném světě.“

*Jakub Vaníček o knize Planeta samých chlapců,
Literární noviny*

FROM PORNOGRAPHY TO CHRIST

„Those who do not mind scurrility will quickly be gripped by the flow of the Georgiev's narration. It is because this is a great story of these days... He is not an amateur; he is able to interpret his text in an impressive form. Those who believe in realism could even enjoy the precise purity of the genre or the scope of language... We gradually have a decadent type in front of us who is not afraid to accept his homosexuality and everything he is attacked with ... His antipathos can hardly be faced without taking a stand... Suddenly, the story splits, reflection flashes through the pornographic pictures. Georgiev uncovers his characters in their internal conflicts, he wipes off the carnal sexuality in order to make space for feelings of loneliness. Love is talked about a lot in the Georgiev's work; homosexuals lack it, it misses, it is expelled with

sexuality... How to live through the inversion, how to integrate pain? Georgiev offers the Christian resentment in the hidden and careful way, under pressure of pain of the poor characters... What first seemed to be liberating freedom of impartial realism, all the disgust, is expelled by the pervasive existential distress. Uselessness of existence and everyday vulgarity is suddenly disrooted by pathos... At the end of the book there is deep change. The character is transformed and he finds the way how to love. Love is sacrifice, takeover of suffering... If we introduce the symbol of Jesus Christ in the story, it will be in distinct contrast with the purified view of the documentarist... With the Georgiev's book, we can get gripped by the skilfully narrated story and at the same time we can notice certain strategy of the chosen symbols that are to provide comfort in our unworthy world.“

*Jakub Vaníček about the book Lads-Only Planet
(Planeta samých chlapců), Literary journal*

1.

PAPEŽ GAY

Vrazil jsem do bytu, pronikavá vůně hulení.

Mark je tady.

– Smoking house! prohodím schválně hodně nahlas, aby slyšel.

Má nahoře určitě nějakýho hocha.

Jenom otevřu okno a zapluju do svého pokoje.

Za půl hodky slyším tlumený hlasy loučení u dveří a cinkot klíčů.

Když Mark neznámou osobu, u který bezpečně znám jenom pohlaví, vyhodí z bytu, sejdem se v předsíni.

Dva měsíce byl v New Yorku. Dva měsíce jsme se neviděli.

– Hey buddy! How are you? přivítá mě ve velkym americkym stylu jako vždycky.

– Kdy spolu pojedeme do Kyjeva? připomíná naší domluvu.

Mark byl letos v Kyjevě, sám, bez Igora.

Seznámil se tam v klubu s nějakym chlapcem.

Prý láska.

No jasně.

– Víš, on tam stál, s nikym se nebavil. Jenom když se ozvala hudba, která se mu líbila, na chvíli začal tancovat a hned zase, jako by na povel, přestal. Bylo to strašně sexy.

Prý si volaj každej den. Jsem zvědavej, jak dlouho to vydrží.

Samozřejmě už je to v hajzlu.

– Píšu o gayích, oznámim provokativně.

– A jsem tam? ptá se Američan.

– No jasně.

– Ne vážně, píšeš tam o mně? ptá se horoucně.

– Jo. Ale nejenom hezký věci.

Na chvíli se zkoumavě podíval. Ale jen na vteřinu.

– Oh, it's so exciting!! Nobody wrote about me!

Mám z toho prdel. Někdy je fakt legrační. Nemůžeš se za to na něj ani zlobit.

Je jak dítě.

– How many pages? How many pages? Na kolika jsem stránkách?

– Spoustu, jsi hlavní nahrávač.

Nemůžu odpovídat jinak než ve srandě.

– Hele, tebe vůbec nezajmá, jaká ta postava je, jen kolik se o ní píše!

– No jasně, jako správnej Američan, odpovídá Mark pohotově.

– A napsal jsi tam, že jsem krásnej, štíhlej, mladě vypadající?

Good looking. Thin. Youthful.

– Je ti 45.

– Fourty five? No! Please... Single?

– Máš přítele z Běloruska, ale není to pro tebe problém.

– Right. Správně. Boyfriend z Běloruska je vpořádku.

Přítel z Běloruska je ok, protože ho podle toho poznaj. Budou vědět, že se píše o něm. Je jedno co. Heslo Hollywoodu: Hlavně že se píše. Správnej Američan.

Vidim na něm, jakou má nepředstíranou radost.

Prohlíží se ve velkym zrcadle. Jak star, která se připravuje na svůj velkej záběr.

Narovnává si ofinu, upravuje si obočí, vypadá to, jako by se líčil, jsou to takový ty typický ženský automatický pohyby.

Něco mi říká o tom, jak mám o něm správně psát, jako by herečka vysvětlovala kameramanovi, z kterého úhlu jí má nejlíp zabírat.

Už je na odchodu, přesune se k zrcadlu do koupelny, je tam lepší světlo.

Pozoroval jsem ho zezadu z předsíně, viděl jsem jeho tvář v kulatym zrcadle.

Tomuhle muži je čtyřicet pět let.

Kšiltovku sundává jenom k obleku, když třeba pořádá nóbl snobskou party.

Ale jinak ho berou všichni s kšiltovkou, i obchodní partneři.

Z dálky jsem ho pozoroval, jak o sebe pečuje, a musel jsem se usmívat.

Pak jsem si říkal, jestli částečně nepozoruju sebe. Svoji minulost.

To, co jsem opustil. Nechtěl bych, aby mě tam znovu stáhnul.

– Určitě se taky dlouho připravuješ, když někam vyrazíš, jsem o tom přesvědčeněj.

– Dřív jo, říkám. – Když jsem byl hodně mladej. Ale dneska fakt ne.

Vzpomněl jsem si na Radka, kterej se s Markem kdysi seznámil. Oba totiž byli na sneakery. Sportovní hadry, hlavně boty.

– Nos vždy kšiltovku, řekl mi Radek. – Pretože to je štýl!

Připadalo mi to, jako bych právě skládal nějakou přísahu a bylo mi řečeno, jak se má správný člen skupiny chovat. Jako třeba: buď vždy čestný.

Radek mi tehdy řekl, v přátelský družnosti těch lepších – mladých:

– Vieš, keď som ho zbadal na svetle, boli tam aj nejaké vrásky a to nie je nič pre mňa.

Když jsem na Markovi zblízka zahlídl nějakej ten letokruh, vždycky jsem si na tohle vzpomněl.

Říkal mi, že mu strašně chybí k někomu se přitulit. Proto má ty psy.

Popisoval mi, jak se s nima ráno objímá.

A zase mluvil o tom, jak je Igor v tomhle směru nepoužitelný.

– To si nemůžu koupit. Všechno ostatní si koupim.

Vyprávěl jsem mu, jak mě o víkendu nepustili do největšího pražskýho gayklubu.

Vyhazovač po mně chtěl občanku.

– Mám jen tramvajenku.

– Tramvajenku? řekl pohrdavě. – To nestačí.

– Já jsem chodim roky a nikdo po mně nikdy občanku nechtěl.

– Tak to jste tu asi tři měsíce nebyl. Já jsem tu tři měsíce.

– To je možný. Ale určitě tu budu, až vy tu nebudete. Kolik myslíte, že mi je?

– To já neřeším.

– Proč tam nemůžu jít?

– Prostě vypadáte moc mladě.